

Як ми змогли так низько впасти...

Анатолій Клименко

Як ми змогли так низько впасти,
Забути хто ми й звідкіля.
Чому так любимо ми пасти
У лузі не своє теля..

Чому буваємо веселі,
Як хтось вже змахує сльозу.
І закриваємо оселі,
Коли хтось стукає в грозу..

І страх, і біль, переживання,
І рук протягнутих стискання,
І повороти в забуття,
Коли вола саме життя.

Коли кричить життя — Рятуйте!
Сумління трепетно мовчить.
Байдужість совістю розкуйте,
Щоб ми могли і далі жити..
15.08.2026